Acordió

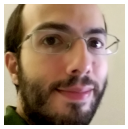

Per JoanM el dl., 10/06/2019 - 21:00

Els éssers humans no som màquines de producció o d'eficàcia. Necessitem omplir-nos per poder entregar-nos. Quan jutgem els companys de feina, de comunitat, de família per la seva eficàcia i prou, els deshumanitzem perquè pressuposem que el seu valor està en la capacitat d'aguantar més i més entregant. Però calen els dos moviments: el de diàstole o relaxació i el de sístole o contracció/empenta. I el valor està sobretot en allò que no es pot mesurar.

S'assembla a un acordió: si només premem la manxa (contracció) i mai la dilatem (relaxació) és impossible que la música segueixi sonant, haurem ofegat l'acordió. Només quan combinem degudament la pressió (de l'activitat diària) i l'alliberament (de la pregària i descansos necessaris), juntament amb les vàlvules i tecles (dels nostres dons rebuts de Déu), aleshores podem formar una melodia preciosa, d'un gran valor difícil de mesurar, que condueixi els altres a Déu.